

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ**

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ 2018

**ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μαρκ. θ΄ 17-31)
18 Μαρτίου**

Ένα δυστυχισμένο παιδί στέκει αίχμαλωτο μιᾶς σκληρής κυριαρχίας. Τῆς ἔξουσίας τοῦ διαβόλου. Ψυχικὰ καὶ σωματικὰ τὸ ἔχει τσακίσει. Ὅσοι βρίσκονται γύρω του καὶ παρακολουθοῦν τὴν τραγωδία, ἀποδεικνύονται ἀνίκανοι νὰ τὸ βοηθήσουν. Μὲ τὴν ἀπιστία τους ὥρθωνται ἐμπόδια στὴ λύτρωσή του. Σ' αὐτὸ τὸ δύσπιστο κόσμο ἀνήκουν ὅχι μόνο οἱ ἔχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, ἀλλ' ἀκόμη καὶ οἱ μαθητές Του καὶ οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὸ βασανισμένο παιδί, ὅπως ὁ πατέρας του. Τὴ διάχυτη δυσπιστία στὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τοῦ δαιμονικοῦ κατεστημένου ἐκφράζει παραστατικὰ ὁ διάλογος μὲ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ.

«Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε ποὺ τοῦ συνέβη αὐτό;» ρωτάει ὁ Ἰησοῦς, καθὼς τὸ παιδὶ κυλιόταν κάτω καὶ ἄφριζε, ἔξουθενωμένο ἀπὸ τὸ δαίμονα. «Ἀπό τὰ παιδικά του χρόνια», ἦταν ἡ ἀπάντηση. «Πολλὲς φορὲς καὶ στὴ φωτιὰ τὸν ἔστειλε καὶ στὰ νερά, γιὰ νὰ τὸν ἔξολοθρεύσει. Ἀλλὰ ἀν μπορεῖς νὰ κάνεις κάτι, βοήθησέ μας, σπλαγχνίσου μας.» Μαζί μὲ τὴν ἀπόγνωση πού τυραννοῦσε τὴν καρδιά του, ἡ ἀμφιβολία τὴν δάγκωνε καί τὴν μάτωνε.

Ἡ σκιὰ τῆς ἀμφιβολίας δὲν ἔπαψε νὰ πέφτει βαρειὰ στὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀμφιβολία ὅμως σκοτίζει τὴν σκέψη, τῆς κλείνει τόν ὄρίζοντα, νεκρώνει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν τυλίγει στό σκοτάδι.

Τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ὑπέρβαση τὸ ὑποδεικνύει ὁ Κύριος. Τὸ δεύτερο τὸ καθορίζει ἡ συμπεριφορὰ τοῦ πατέρα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· ‘Τὸ θέμα δὲν εἶναι ἀν ἐγὼ μπορῶ νὰ θεραπεύσω τὸ παιδί σου, ἀλλά ἀν ἐσὺ μπορεῖς νὰ πιστέψεις. Σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση ἀναζήτησε τὴ λύση τοῦ δράματός σου. Στὴν καρδιά σου. Ἐκεῖ βρίσκεται τὸ ἐμπόδιο’.

Ἄδελφοί μου,

μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ σαφῆ διευκρίνιση τοῦ Κυρίου τὸ κλειδὶ γιὰ ν' ἀνοίξουν οἱ βαρειὰ κλεισμένες πόρτες, μὴν τὸ ζητᾶμε ἀλλοῦ. Ἐμεῖς τὸ ἔχουμε. Τὸ πετάξαμε στὴ σκοτεινὴ γωνιὰ τῶν δισταγμῶν καὶ τῆς ἀμφιβολίας μας. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ πρέπει τὸ συντομότερο νὰ τὸ ἀνασύρουμε. Τὸ κλειδὶ αὐτὸ εἶναι ἡ συνειδητή ἐμπιστοσύνη ἡ δική μας, ὡς προσωπικὴ πίστη στὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ πρέπει νὰ ισχυροποιηθεῖ καὶ νὰ πάρει στὴ ζωή μας τὴν κεντρικὴ θέση

ποὺ τῆς ἀρμόζει. Ἡ καρδιὰ τοῦ πατέρα ταράζεται, καθώς συναισθάνεται ὅτι ὁ ἕδιος στέκει μέ τήν ἀπιστία του ἐμπόδιο στή θεραπεία τοῦ παιδιοῦ του καί μέ μιά ὕστατη προσπάθεια ἀπελευθερώνεται ἀπό τά δεσμά τῆς δυσπιστίας, φωνάζοντας «Πιστεύω Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ».

Λοιπόν, ἀκόμη κι ὅταν νοιώθουμε πώς οἱ ἀμφιβολίες μᾶς πνίγουν, κι ὅταν ἀκόμη ἡ ψυχὴ μας δέν βρίσκει τὴ δύναμη οὔτε δυὸ λόγια προσευχῆς νὰ ψιθυρίσει, νὰ μὴ τὰ χάνουμε ἀκόμη καὶ τότε, διότι Ἐκεῖνος καὶ τότε ἀκόμη μᾶς δέχεται. Μὲ ἀπλωμένα τὰ χέρια Του μᾶς περιμένει.

Ἄς στρέψουμε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας πρὸς Ἐκεῖνον κι αὐτὸ μονάχα νὰ Τοῦ ποῦμε: «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ».

[dkpdf-button]